

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce

M. K.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Mrázkem

se sídlem Skalecké náměstí 500, Mníšek pod Brdy

proti

žalovanému

Národní bezpečnostní úřad

se sídlem Na Popelce 16/2, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu ze dne 24. 6. 2013,
č. j. 130/2103-NBÚ/07-OP

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Ředitel Národního bezpečnostního úřadu shora označeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí Národního bezpečnostního úřadu (dále též jen „NBÚ“) ze dne 27. 3. 2013, č. j. 27855/2013-NBÚ/P. Tímto rozhodnutím byla žalobci zrušena platnost osvědčení pro stupeň utajení „Tajné“ z důvodu, že žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále jen „zákon o utajovaných informacích“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl ředitel NBÚ, že s žalobcem bylo vedeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle § 22 odst. 1 písm. f) bod zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť dne 8. 4. 2011 měl na pozemní komunikaci mimo obec v úseku, kde je nevyšší povolená rychlost 90 km/h, překročit povolenou rychlost o 64 km/h, a tím porušit § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. V průběhu přestupkového řízení vedeného před Magistrátem města Most udělil žalobce pro toto řízení plnou moc A. E.-K., bytem v Kuvajtu. Následně vyšlo najevo, že magistrát není k projednání přestupku příslušný, neboť žalobce jako voják z povolání podléhá vojenské kázeňské pravomoci. V průběhu řízení zmocněnec se služebním orgánem nekomunikoval a nedostavil se ani k jednomu ústnímu jednání; žalobce odmítal projednání věci bez účasti svého zmocněnce. Poté služební orgán ustanovil zmocněnci žalobce opatrovníka. Následně předložil žalobce novou plnou moc udělenou E. A., bytem v Kuvajtu.
3. Ředitel NBÚ konstatoval, že v samotném přestupkovém jednání žalobce není spatřováno bezpečnostní riziko; za bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona o utajovaných informacích je však považováno zneužití práva na zastoupení v přestupkovém řízení. V jednání žalobce správní orgány obou stupňů shledaly, že má vliv na jeho důvěryhodnost, neboť na jeho podkladě nelze vyloučit obavy z budoucího selhání žalobce v tom směru, že vlastní zájmy bude nadřazovat povinností spojeným s utajováním informací a nakládáním s nimi. Přitom správní orgány vyšly především z toho, že sám žalobce v bezpečnostním řízení vypověděl, že se přestupku dopustil a že při jeho projednání postupoval tak, aby unikl odpovědnosti. Bezpečnostní riziko není dovozováno z toho, že si žalobce zvolil v přestupkovém řízení zmocněnce, ale z toho, že postupoval tak, že institutu zmocněnce zneužil v úmyslu vyhnout se odpovědnosti za přestupek.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. V podané žalobě žalobce uvádí, že za účelem pomoci v přestupkovém řízení oslovil advokáta Mgr. Filipa Rejlka. Na jeho radu si v přestupkovém řízení zvolil zmocněnce v Kuvajtu, jemuž se nedařilo doručovat. Na jeho radu si posléze zvolil i nového zmocněnce, rovněž v Kuvajtu. Žalobce k tomu zdůrazňuje, že není osobou práva znalou, a proto dal na radu advokáta Rejlka a postupoval v přestupkovém řízení tak, aby nebyl uznán vinným z přestupku a nepozbyl oprávnění k řízení motorových vozidel. Kdyby

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jmenovaný advokát zvolil jiný způsob obhajoby, žalobce by jej z důvodu důvěry v advokáta akceptoval. Jednání žalobce tak nemůže představovat bezpečnostní riziko.

5. Dále žalobce namítá, že žalovaný existenci bezpečnostního rizika dovodil jen ze snahy žalobce vyhnout se odpovědnosti za přestupek. Přitom žalovaný vůbec neposuzoval v rozporu s § 14 odst. 6 zákona o utajovaných informacích, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období posledních 15 let. Žalovaný se nezabýval ani tím, zda (popř. jaký) vliv na posouzení bezpečnostní spolehlivosti může mít ojedinělá skutečnost, od níž uplynul více než rok a dva měsíce.
6. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a aby žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
7. Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný předně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále zdůrazňuje, že nejen označil a prokázal jednání, které po formální stránce naplňuje skutkovou podstatu bezpečnostního rizika, ale rovněž řádně ve smyslu § 14 odst. 6 zákona posoudil a zdůvodnil materiální stránku skutkové podstaty bezpečnostního rizika, tj. možný vliv shledaného jednání na schopnost žalobce utajovat informace. V případě žalobcova jednání nejde o „ojedinělou skutečnost“, neboť za účelem protahovat přestupkové řízení a dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty žalobce vykonal řadu na sebe navazujících dílčích jednání. Jednalo se tak o dlouhodobé konání, opakování určitých jednání atd. Navíc, jak je z reakcí žalobce včetně argumentace uvedené v žalobě patrné, žalobce své jednání doposud považuje za jednání v mezích zákona, nepozastavuje se nad tím, do jakého světla jej takové jednání staví z hlediska zodpovědnosti, spolehlivosti, cti. Úvahy žalobce v tomto směru jsou zcela prosté jakékoliv sebereflexe. Z vyjádření žalobce v bezpečnostním řízení plyne, že sám rozpoznal, že postup, který využil a jež mu doporučil advokát Rejlek, naráží na mravní principy, přesto se snaží odvrátit pozornost od své vlastní osoby a přenést odpovědnost na jiného. Závěrem žalovaný uvádí, že služební hodnocení, o němž byla zmínka v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bez vyvození dalších závěrů, nevyznívá ve prospěch žalobce. Spisový materiál v tomto ohledu obsahuje protichůdnou argumentaci stran, přičemž nebylo reálné v krátkém čase, kdy bylo třeba rozhodnout, zda žalobci ponechat možnost mít nadále přístup k utajovaným informacím, se dobrat jednoznačných informací. Žalovaný však má za to, že zjištěné skutečnosti týkající se zneužití procesních práv žalobcem jakožto negativní okolnost zcela postačovaly k tomu, aby mohlo být rozhodnuto o tom, že žalobce nadále nesplňuje podmínky pro další držení osvědčení.
8. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
9. V replice žalobce zejména s ohledem na spornost svého negativní služební hodnocení konstatuje, že žalovaný upřednostnil rychlost řízení na úkor zjištění úplného skutkového stavu svědčícího v žalobcův prospěch. Z toho žalobce dovozuje účelovost postupu žalovaného a snahu jej poškodit. Dále žalobce vytýká žalovanému, že při vázanosti zásadou materiální pravdy měl provést důkaz výsledkem advokáta Rejlka.
10. V duplice žalovaný uvádí, že zjistil skutkový stav v rozsahu, který byl nezbytný pro rozhodnutí, a zdůrazňuje, že cílem bezpečnostního řízení je především zjistit a posoudit negativní okolnosti v životě a jednání subjektu, které by mohly mít vliv na jeho bezpečnostní spolehlivost. K otázce služební hodnocení žalovaný konstatuje, že správní orgán prvního stupně je ve svém hodnocení zmiňoval jen při popisu průběhu řízení a Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

následně při vlastním hodnocení bezpečnostní spolehlivosti žalobce na ně nijak neodkazoval. Služební hodnocení, byť bylo součástí spisové dokumentace, nebylo pokladem pro rozhodnutí; podklady, z nichž rozhodnutí vycházelo, byly materiály z přestupkového řízení a vyjádření žalobce v bezpečnostním řízení.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
12. Dne 23. 2. 2018 proběhlo u zdejšího soudu jednání. Obě strany setrvaly na svých návrzích. Pokud jde o argumentaci, žalobce zdůraznil, že žalovaný měl v bezpečnostním řízení vyslechnout advokáta Rejlka, a namítl, že v bezpečnostním řízení nebyl poučen o možnosti navrhnout důkaz výsledkem svědka – ani v protokolu o pohovoru s žalobcem takové poučení není zachyceno. Vlastní pohovor byl veden zavádějícím způsobem, např. v otázce, že bezprostředně po spáchání přestupku při zastavení policejní hlídkou nesdělil policistům, že je vojákem z povolání a že podléhá kázeňské pravomoci; vedle toho tehdy žalobce v tomto směru ani nebyl policejní hlídkou poučen. Následně žalobce předložil soudu listiny (dopis náčelníka generálního štábu žalobci ze dne 24. 9. 2013, vyřízení stížnosti žalobce ministrem obrany ze dne 12. 9. 2013, usnesení ze dne 30. 4. 2013 o zastavení řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru), z nichž plyne, že negativní služební hodnocení žalobce bylo zrušeno. Sám žalobce poté sdělil, že ve služebním poměru již není, neboť po odebrání bezpečnostní prověrky byl propuštěn; předtím mu však bylo – za předpokladu, že mu prověrka zůstane – povýšení na významnější pozici. Žalovaný konstatoval, že ze služebního hodnocení se v napadeném rozhodnutí nevycházelo a že nebylo zahrnuto do posouzení bezpečnostního rizika. Žalobce na to reagoval tím, že takový postup je chybný, že se ke služebnímu hodnocení přihlížet mělo.
13. Žaloba není důvodná.
14. Na úvod je třeba uvést, že soud mohl k meritornímu přezkoumání přistoupit jen ve vztahu k žalobním bodům včas uplatněným. Pokud jde o žalobní body obsažené v replice podané dne 7. 10. 2013 a při jednání soudu dne 23. 2. 2018, byly uplatněny opožděně. Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může [žalobce] jen ve lhůtě pro podání žaloby*. Podle § 133 odst. 1 věta první zákona o utajovaných informacích *proti rozhodnutí ředitele Úřadu o rozkladu lze podat žalobu podle zvláštního právního předpisu ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí*. Napadené rozhodnutí bylo žalobci (jeho zástupci) doručeno dne 1. 7. 2013; žalobu tak bylo možno rozšířit nejpozději dne 31. 7. 2013. Rozšíření žaloby uskutečněné ve dnech 7. 10. 2013 (replika) a 23. 2. 2018 (jednání soudu) proto nezbyvá hodnotit než jako opožděné a k takto vzneseným námitkám, které nemají žádný předobraz ve včasné žalobě, nelze při soudním přezkumu přihlížet. Konkrétně se jedná o námitky týkající se služebního hodnocení a dále námitky, že žalovaný měl v bezpečnostním řízení vyslechnout advokáta Rejlka, že žalobce v bezpečnostním řízení nebyl poučen o možnosti navrhnout důkaz výsledkem svědka, že vlastní pohovor v bezpečnostním řízení byl veden zavádějícím způsobem a že žalobce nebyl policejní hlídkou poučen ohledně jiného přestupkového režimu vojáků z povolání (kázeňská pravomoc).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

15. Podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona o utajovaných informacích *za bezpečnostní riziko lze též považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace*. Podle odst. 4 *bezpečnostní rizika uvedená v odstavci 3 písm. b) až i) se zjišťují ... 15 let zpětně pro stupeň utajení Tajné*. Podle odst. 6 *při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci 3 je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci 4*.
16. K meritornímu posouzení soud předesílá, že jako východisko při hodnocení zrušení platnosti osvědčení lze převzít judikatorní závěry vyslovené k vydání osvědčení. Vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi určité konkrétní osobě je přiznáním mimořádného oprávnění a záleží výlučně na správním orgánu, aby na základě a v mezích zákonného zmocnění a v rámci správního uvážení posoudil, zda toto zvláštní oprávnění navrhané osobě přizná, či nikoli. Součástí rozhodování je i posouzení neurčitého právního pojmu „*chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace*“. Je zřejmé, že v rámci tohoto posouzení jsou zjištěné skutečnosti posuzovány individuálně, vždy v úzkém vztahu k osobě posuzovaného, není možné vymezit určité druhy jednání, které by vždy a v každém případě znemožňovaly vydání předmětného osvědčení. Správní orgán je povinen v každém jednotlivém případě podrobně a srozumitelně popsat, jakým způsobem hodnotil skutečnosti, které vyšly v řízení najevo, jaké z nich vyvodil závěry, k čemu v řízení přihlédl a co naopak považoval za nerelevantní. Jeho správní uvážení musí být přezkoumatelné, tj. posuzovaná osoba musí mít možnost znát důvody rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 6 As 14/2006-81, č. 1168/2007 Sb. NSS).
17. Ve vztahu k § 14 odst. 3 zákona o utajovaných informacích bylo vysloveno: „*Zde zákon reflektuje, že v realitě života mohou mít ty samé vzorce chování v různých případech velmi odlišné důsledky a že v takových případech by byl každý zákonný automatismus kontraproduktivní. Záleží vždy na kontextu, tedy na době, situaci, povaze jednajícího a mnoha dalších zákonem jen obtížně definovatelných okolnostech. Zákonodárce proto v citovaném ustanovení zcela záměrně užívá slova lze, jímž správnímu orgánu vymezuje prostor pro komplexní, všestrannou a do hloubky konkrétních okolností jednotlivého případu jdoucí úvahu o tom, zda v daném případě je bezpečnostní riziko skutku dáno, i když je splněna nutná vstupní podmínka, tedy naplnění některé konkrétní skutkové podstaty uvedené v písmenech a) až j) citovaného ustanovení. K tomu, podle jakých pravidel a na základě jakých kritérií má být správní úvaha vedena, je obsaženo vodítko v ust. § 14 odst. 6 zákona o utajovaných informacích. ... Znamená to tedy, že úvaha podle ust. § 14 odst. 3 a 6 zákona o utajovaných informacích musí v první řadě vycházet z dostatečných skutkových zjištění o všech rozhodných znacích skutkové podstaty podle některého z písmen odst. 3 citovaného ustanovení a o všech rozhodných vodítcích vyplývajících z jeho odst. 6. Zjištěné skutkové okolnosti pak musí ve svém souhrnu být přesvědčivým podkladem pro závěr, že v konkrétním případě znamená naplnění určité skutkové podstaty skutečně bezpečnostní riziko.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS).
18. Zdejší soud je názoru, že těmito kritériím napadené rozhodnutí dostalo. Žalovaný jasně a srozumitelně vymezil, z jakého jednání žalobce dovodil existenci bezpečnostního rizika. Konkrétně uvedl, že žalobce postupoval účelově v přestupkovém (kázeňském řízení) a zneužil svého práva s motivací vyhnout se sankci a odpovědnosti za spáchání přestupku, a Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

to konkrétně tím, že si opakovaně účelově zvolil jemu neznámého zmocněnce cizí státní příslušnosti s doručovací adresou v zahraničí, přičemž předpokládal, že díky tomu dojde k marnému uplynutí doby pro vyřízení přestupkového jednání. Současně žalovaný vyvodil, že pokud žalobce se chová tak, že nadřazuje vlastní zájmy zájmům jiným, vyvstává riziko, že vlastní zájmy bude nadřazovat i ve vztahu k nakládání s utajovanými informacemi.

19. Zdejší soud dále konstatuje, že nenalezl zcela obdobný soudně řešený případ, jako je případ nyní posuzovaný. Přesto má však za to, že nyní posuzovaná věc je alespoň do určité míry srovnatelná s jinými případy, které doposud správní soudy řešily. Pro ilustraci lze např. zmínit, že neoprávněné užívání vysokoškolského titulu bakalář, které bylo dlouhodobé a vědomé a v jehož důsledku držitel osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím stupně utajení „Důvěrné“ získal neoprávněné výhody u svých zaměstnavatelů, představuje bezpečnostní riziko ve smyslu § 14 odst. 3 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, za použití hledisek uvedených v odstavci šestém téhož ustanovení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2015, č. j. 4 As 21/2015-33). V jiné věci bezpečnostní riziko představovalo opakované přestupkové jednání – řízení automobilu pod vlivem alkoholu a opuštění pracoviště bez svolení nadřízeného, které žalobce bagatelizoval; žalobce znesnadňoval vyšetřování nehody, kterou způsobil pod vlivem alkoholu; byla shledána nízká schopnost sebereflexe (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3A 70/2012-60). V další věci se žalobce dopustil výtržnictví tím, že střílel na veřejnosti z pistole a poškodil budovu; bezpečnostní riziko bylo shledáno ve způsobu, jakým zastíral svoji trestnou činnost: *„Žalobce sice mohl při podání vysvětlení na policii dne 24. 7. 2011 v souladu s ustanovením § 158 odst. 8 trestního řádu vědomě lhát, což také učinil, když uvedl, že „si ničeho nevšiml“, to však nic nemění na skutečnosti, že žalovaný při bezpečnostním řízení jeho jednání posuzoval nikoliv podle trestněprávních norem, ale podle zákona o ochraně utajovaných informací. Realizace práv, které žalobci jakožto osobě podávající vysvětlení přiznává trestní řád, je tedy pro závěry žalovaného v dané věci zcela irelevantní.“* (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2016, č. j. 9A 79/2013-35).
20. K otázce zneužití práva na zastoupení v přestupkovém řízení, z něhož byla v nyní posuzované věci dovozena existence bezpečnostního rizika, je třeba připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 1 As 27/2011-81 (č. 2452/2012 Sb. NSS), ve kterém bylo vysloveno, že jakkoli je zastoupení účastníka řízení zmocněncem ze zahraničí přípustné, může v jednotlivých případech nastat, že v konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení (v podrobnostech viz odůvodnění citovaného rozsudku).
21. Přesně k takovémuto jednání, tj. obstrukčnímu zneužití práva na zastoupení v přestupkovém, resp. kázeňském řízení ze strany žalobce došlo. Žalobce v řízení o přestupku zcela účelově a utilitaristicky sledoval vlastní zájem a činil opakovaně kroky, které představují zneužití procesních práv daných účastníkovi v řízení o přestupku právní úpravou. Není podstatné, zda žalobcovo chování bylo či nebylo v rozporu s právními předpisy, neboť skutková podstata shledaného bezpečnostního rizika není takovým kritériem limitována. Je zjevné, že žalobce nevyužil institutu zmocněnce k tomu, aby mohl být efektivně hájen a zastoupen osobou znalou práva v dané oblasti více, než je on sám. Ostatně se služebním orgánem při projednávání přestupku v kázeňském řízení komunikoval výlučně sám žalobce, naopak ke komunikaci ze strany kteréhokoli z jeho zahraničních zmocněnců nikdy vůbec nedošlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

22. Pokud jde o snahu žalobce přenést odpovědnost za právě popsané jednání na advokáta Rejlka s tím, že právě tento advokát žalobci předmětnou procesní taktiku doporučil a že žalobce – právní laik se doporučením jmenovaného advokáta jakožto odborníka v oblasti práva řídil, je třeba uvést, že žalobce se nemůže zbavit své odpovědnosti za své chování s poukazem, že konal na radu třetí osoby práva znalé, neboť vytýkaného jednání se dopustil sám a vlastním jménem. V bezpečnostním řízení výslovně uznal, že doporučenou procesní taktiku užil v úmyslu vyhnout se přestupkové odpovědnosti, byl to právě žalobce kdo opakovaně a sám svým jménem uděloval a podepisoval plné moci kuvajtským zástupcům. Přitom žalobce si byl nepochybně vědom pochybnosti a rozporuplnosti zvolené procesní taktiky, neboť v bezpečnostním řízení výslovně k této procesní taktice spočívající ve zneužití práva uvedl „*mám s tím morální problém*“. Přesto ji použil, aby došlo „*ke zdržení tak, aby nemohlo dojít k projednání tohoto přestupku z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty*“, neboť „*trest případného odebrání řidičského průkazu mi přišel přísný ... proto jsem akceptoval návrh advokáta Mgr. Rejlka a dále se řídil jeho návrhy*“ (všechny žalobcovy citace dle protokolu o pohovoru v bezpečnostním řízení dne 15. 1. 2013). Jen na okraj soud doplňuje, že opožděně uplatněná námitka neprovedení výsledku svědka Mgr. Rejlka v bezpečnostním řízení by nemohla být důvodná, neboť jeho výpověď by nemohla změnit nic na tom, že odpovědnost za své vlastní jednání nese právě žalobce.
23. Obdobně nad rámec rozhodovacích důvodů soud dodává, že by důvodnými neshledal ani námitky týkající se služebního hodnocení, protože z rozhodnutí obou stupňů nevyplývá, že z negativního služebního hodnocení správní orgány při hodnocení bezpečnostního rizika vycházely. Nadto nebylo by možno z druhé strany zase přičítat žalobci k dobru zrušení negativního služebního hodnocení, protože k němu došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, tedy v době, kterou nemohly zohlednit ani správní orgány a z níž na základě § 75 odst. 1 s. ř. s. nemůže vycházet ani soud.
24. Pokud jde o námitky týkající se § 14 odst. 6 zákona o utajovaných informacích, tedy materiální stránky skutečnosti, v níž bylo shledáno bezpečnostní riziko, soud v rozporu s názorem žalobce má za to, že příslušné úvahy rozhodnutí obou stupňů obsahují, zejména správní orgán prvního stupně tuto otázku výslovně řešil na str. 4 svého rozhodnutí. Uvedl, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil v nedávné době (k tomu soud dodává, že rok a dva měsíce od vytýkaného jednání lze považovat za dobu poměrně nedávnou), dále z jeho rozhodnutí vyplývá, že jednání žalobce považuje za závažné, neboť zneužil své procesní právo opakovaně a ryze účelově jím sledoval jen vlastní utilitaristický zájem a že se jednalo o jednání promyšlené. Z přístupu žalobce dovozuje, že se mu žalobce jeví jako osoba nedůvěryhodná a nespolehlivá. Nelze tedy žalobci přisvědčit v tom, že by se správní orgány nezabývaly materiální stránkou skutečnosti, v níž bylo shledáno bezpečnostní riziko. K tomu soud dodává, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že jeho jednání bylo ojedinělou skutečností. Žalobce si zmocněnce z Kuvajtu zvolil opakovaně a zjevně v rámci promyšlené strategie směřující k vyhnutí se odpovědnosti a sankci za spáchaný dopravní přestupek.
25. Závěrem lze shrnout, že soud se shoduje s hodnocením žalovaného, že žalobcovo chování ve svém souhrnu vzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, zda by podobně nepostupoval i při plnění povinností při ochraně a nakládání s utajovanými informacemi a nenadřazoval vlastní zájmy nad zájmy chráněné zákonem. V tomto směru jsou zcela na místě pochybnosti o žalobcově důvěryhodnosti a spolehlivosti a již tyto pochybnosti, resp. podezření z existence bezpečnostního rizika postačují pro závěr o bezpečnostní
- Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nespolehlivosti (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5 As 44/2006-74).

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.